

ČAS PLYNE RYCHLEJI NEŽ HORSKÁ ŘEKA

Kariéru učitelky angličtiny odstartoval můj herecký výkon. Společně s divadelním spolkem z Guayaquilu jsme navštěvovali domorodé komunity a hráli pro děti divadlo i různé hry. Jedna slečna z divadelního spolku uměla trochu anglicky, a tak jsme se spolu dorozumívali „špangliš“. Dost jsme se u toho nasmály. Jednou mě zaslechl ředitel školy v Pimbalu, po skončení programu pro děti za námi přišel a chvíli nás pozoroval s potutelným úsměvem. Nakonec vyslovil větu, které jsem rozuměla dokonce i já: „*Ona mluví anglicky...*“ odmlčel se. „*Nám chybí profesori angličtiny...*“ A tak se stalo, že mě padre Jorge po krátkém rozhovoru upsal, že budu každý pátek jezdit do školy v Pimbalu a dávat tam

hodiny angličtiny. O pár dní později, tedy dvacet dní (!) po mém příjezdu do Simiatugu, mě čekalo mé první učitelské dobrodružství.

V průběhu ranní modlitby někdo zazvonil na komunitní zvonek a jeden z dobrovolníků se běžel podívat, co se děje a teprve po skončení modlitby zničehonic řekl: „*Eliško, už na tebe dole čeká auto.*“ Chvíli mi trvalo, než jsem mu porozuměla. „*Cože?!*“ „*No, už na tebe čekají,*“ kouknul na hodinky. „*Za tři minuty odjíždějí...*“ V panice jsem běžela pro batoh, strčila do něj láhev s převařenou vodou a toaletní papír a padre Jorge mi do ruky rychle vrazil igelitku s nějakým ovocem. Šla jsem dolů a na rohu zahlédla auto

nacpané lidmi. V řidiči jsem matně rozpoznala známou tvář – snad to je ten ředitel, přeci jen jsem ho předtím viděla jen jednou. Všichni mě ale vřele zdravili a vítali a udělili mi privilegiované místo na předním sedadle, tedy přesněji řečeno půlku místa. Tady opravdu kapacitu auta využívají do posledního milimetru. Cestou jsme ještě zastavovali a nabírali lidi, co si sedali vzadu na korbu, to je tu asi nejčastější způsob cestování. Nerozuměla jsem ani slovo. Cesta trvala třičtvrtě hodiny, během níž jsem ztratila cit v obou půlkách zadku a v jedné celé noze. Když jsme se blížili k danému místu, poznala jsem ho podle toho, že se cesta hemžila spoustou dětí, které na nás křičely, ať jim zastavíme (bohužel už ale nebylo, kam je usadit). Pak jsme konečně dorazili na místo a k mému úděsu všichni začali vytahovat mince a platit řidiči. „*Ehm, nemám peníze,*“ vymáčkla jsem ze sebe omluvně. Pan ředitel se

jen usmál a řekl, že já platit nemusím, jsou moc vděční, že tam jsem.

Po nějaké době se mu podařilo mi vysvětlit, že budu učit čtyři třídy – od místního *octavo* (osmá třída) až do *primero bachillerato* (první ročník střední školy) a zmizel z místnosti. Po chvíli nakoukl zpátky a já pochopila, že mám sejít dolů na hřiště, že se tam něco bude dít. Podle množství dětí to vypadalo, že se tam setkává celá škola. K mému úděsu mě profesor přede všemi představil, naštěstí ale nechtěl, abych dětem něco řekla. Všichni po mně zvědavě koukali, starší stydlivě uhýbali očima, ale malé děti se na mě vesele culily a zdravily mě. Nakonec ředitel všem řekl, ať se rozejdou do tříd. Než jsem se stihla vzpamatovat, ukázal na dveře jedné z budov. „*Začínáš tady,*“ řekl a strčil mě dovnitř.

Co vám budu povídat, začátek byla jedna velká panika, kdy na mě zíralo třicet

velkých černých očí plných očekávání a já si polovinu hodiny nebyla ani trochu jistá, jestli mi rozumí alespoň každé páté slovo. Nakonec to ale vypadalo, že ano, protože hry na seznámení se zúčastnili všichni, byť někteří trochu s ostychem. Stihla jsem jen setřít pot z čela a zhluboka se nadechnout a přišla další třída a pak další, vše bez přestávky. Po třech hodinách nastala chvíle pauzy. Než jsem se ale nadála, zavolala na mě jedna profesorka: „*Můžeš jít sem, tihle jsou teď volní.*“ A tak jsem odučila a přežila všechny čtyři třídy. Když se pak objevilo auto a v něm padre Jorge, zhroutila jsem se na krásně prázdnou přední sedačku celá vyčerpaná, ale šťastná, že jsem to zvládla.

O mojí angličtině se dozvědělo více škol, takže už učím opravdu každý všední den, který můžu. Dvakrát týdně jezdím do vzdálených domorodých komunit a vracím se pěšky a dvakrát týdně učím v místní škole. S postupným zlepšením se ve španělštině

a lepším poznáním a pochopením místní kultury opadl i strach a nejistota. Učení si užívám, i když je to někdy náročné, protože většina dětí neumí ani dobře španělsky a úroveň vzdělání je nízká. Spousta jich zameškává hodiny pro práci na poli či péči o zvířata.

Když ztrácím motivaci, vzpomenu si, jak se na mě děti pokaždé nadšeně vrhají, když přijdu do třídy, jak mě nechtějí nechat odejít, když hodina končí a všichni mě objímají a prosí, ať je učím ještě chvíli. Nebo mě přemlouvají, ať v Simiatugu zůstanu už napořád. Potom na nich vidím, jak se snaží, jak je hodiny baví a pak se mnou zpívají anglické písničky i o přestávkách.

